

dende Omstændigheder, saasom Alder, uforbeholden Tilstaaelse, Genstandens ubetydelige Værdi eller ydet Erstatning, i Dommen bestemmes, at Fuldbyrdelsen skal udsættes. Der staar, at det *kan* bestemmes; det er noget, som er overladt til Dommerens Skøn, men det kan kun ske under formildende Omstændigheder, og der nævnes nogle af disse: Alder, det er ung Alder eller høj Alder o. s. v., men der kan altsaa ogsaa være andre formildende Omstændigheder end de her nævnte. Hvis saa den Person, som er idømt en betinget Straffedom, i Løbet af 5 Aar begaar en Forbrydelse, skal Straffen for den tidligere Forbrydelse fuldbyrdes; i modsat Fald bortfalder den. Den øvrige Virkning af, at en Person saaledes idømmes en *betinget* Straffedom, er jo den, at han beholder sine borgerlige og politiske, offentlige Rettigheder ubeskaarne i den Tid, i hvilken han saaledes er sat paa Prøve. Jeg tillægger det den allerstørste Betydning, at man faar en saadan Bestemmelse indført i dansk Lovgivning. Dette er jo ikke noget nyt, det findes i mange andre civiliserede Staters Lovgivning, og jeg tror, at det har staaet sin Prøve, hvor det findes. Det er jo den største Ulykke, som rammer en Person, der bliver idømt en Straf for en mindre Forbrydelse, at han faar et Stempel i den offentlige Mening, som han i hele sit Liv ikke kan slippe af med. Det er en meget større Ulykke end selve den Straf, han bliver idømt, hvad enten det nu er 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød eller en Maanedes andet Fængsel eller selv 8 Maaneders Forbedringshus. Den Følge, der knytter sig til Dommen, den Forringelse i Medborgeres Agtelse eller den Børøvelse af Medborgeres Agtelse, som knytter sig dertil, er meget værre end selve Straffen. Det, vi gøre, naar vi vedtage dette Lovforslag om betingede Straffedomme, er altsaa dette, at vi sige: Vi have ikke Lov til at bryde Staven over en Person, fordi han en enkelt Gang har forbrudt sig imod Landets Love. Der kan være mange ulykkelige Forhold og mere eller mindre tilfældige Omstændigheder, som i saa Henseende gøre sig gældende. Idet Dommeren kun afsiger en *betinget* Straffedom, siger han til Befolkningen: I maa ikke betragte denne Person som Forbryder. Og det understreges udtrykkelig derved, at den vedkommende beholder sine borgerlige og politiske Rettigheder. Han er paa Prøve, og bestaar han Prøven, saa er denne Mand ikke at betragte som en Forbryder. Det kan være Forholdene og

tilfældige Omstændigheder, som have ført ham ind paa denne Bane. Det uhyre store Skel, der er imellem den, som aldrig har forset sig mod Loven, og den, som én Gang har overtraadt den, bliver derved undergivet en Formindskelse.

Saa have vi endelig i fjerde Kapitel optaget i alt væsentligt uforandret Justitsministerens Bestemmelse om Udvidelse af Nødværgeretten. Justitsministerens Forslag gaar jo ud paa, at der i Straffelovens § 40 efter „Velfærd“ tilføjes: „eller hvor sagesløs Person afværger voldeligt Overfald, hvoraf han maa antages at have frygtet betydelig Skade.“ Det tilføjes her: „eller søger at afværge“. Jeg skal, da man har rettet Spørgsmaal til mig derom, tilføje, at det er naturligvis ikke blot den, som selv bliver angrebet, men ogsaa den, som ser en anden blive angrebet, der har den Ret til Nødværge, som foreslaas i denne Paragraf.

Endelig kommer jeg til sidste Kapitel, den sidste Paragraf, som fastsætter Lovens Gyldighedsfrist: „Denne Lov gælder, indtil den almindelige borgerlige Straffelov er bleven undergivet en Revision, dog ikke ud over 6 Aar.“ Der er altsaa fastsat en bestemt Tidsgrænse. Denne Straffelov er i sin Helhed et Forsøg. Samtidig med, at vi opfordre Tinget til at vedtage denne Lov, opfordre vi den højtærede Justitsminister til at undergive den almindelige borgerlige Straffelov et Gennemsyn, et omfattende og fuldstændigt Gennemsyn. Vi have her rørt ved adskillige Punkter i den almindelige borgerlige Straffelov; Lovforslaget strækker sig i Virkeligheden over et stort Omraade, et større Omraade, end man maa ske efter dets Paragrafantal kunde tænke sig, men vi erkende, at den almindelige borgerlige Straffelov helt igennem trænger til en ny Bearbejdelse, og de Overvejelser, som maa gaa forud for en saadan Bearbejdelse, kunne ikke finde Sted i et Folketingsudvalg. Vi haabe, at den højtærede Justitsminister, naar dette Lovforslag er blevet ophøjet til Lov, uden Tøven vil skride til at træffe Forberedelser til en Revision af Straffeloven, og tillige, som jeg tidligere har nævnt, til en Revision af Løsgænger- og Betlerilovgivningen. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale dette Lovforslag til det høje Tings velvillige Behandling.

Krabbe: Hovedbestemmelsen i det foreliggende Lovforslag er utvivlsomt dets § 2. Dets øvrige Bestemmelser ere saadanne, om hvilke vi uden Vanskelighed ville